

CHƯƠNG 24

Vóc Hối Lạc Phong Đài

B

ị hợp chưởng của hai tên Đường Chủ bay xuống khỏi Lạc Phong Đài cao hơn mười trượng, tuy Hàn Tùng Linh chưa mất hết công lực nhưng vì bị nội thương nên rơi xuống gần ngất đi không bò dậy nổi.

Nằm trên mặt tuyết hồi lâu, chàng mới chống tay ngồi lên, chợt phát hiện thấy hai bàn chân người đứng cách mình chỉ hơn một trượng.

Người kia cất giọng lạnh lùng nói:

- Hàn Minh Chủ! Phương ngôn có câu “Hổ lạc đất bằng chó cũng khinh”. Hoàn cảnh của ngươi bây giờ rất nguy hiểm, có thể nói là hoàn toàn tuyệt vọng!

Hàn Tùng Linh ngược mắt nhìn, thấy đối phương là một lão nhân to béo, chừng ngoài năm mươi tuổi, mắt ti hí đảo lia lịa, mặt béo núc, trắng nhợt trông như da người chết, đôi môi mỏng dính, nhìn qua cũng biết là hạng người gian xảo.

Chàng thản nhiên đáp:

- Bằng hữu! Thì ra ngươi ám toán thiếu chủ của mình xong vẫn chưa chịu rời xa Lạc Phong Đài.

Người kia cười đáp:

- Người không biết tính xa thường bị thiệt thòi. Nếu lão phu không chờ ngươi ở đây để giải quyết nốt thì hậu quả sẽ rất khó lường.

Hàn Tùng Linh nói:

- Bằng hữu, có một điều mà ngươi không tính trước là Quách Thế Vinh vẫn chưa chết. Ngươi đã bị chặn mất đường lùi rồi!

Người kia cười nhạt nói:

- Ngươi cho rằng lão phu còn quay lại Bạch Vân Trang ư? Hô hô! Hàn Minh Chủ! Ngươi đoán sai rồi! Có lẽ ngươi chưa biết thủ cấp mình đáng giá bao nhiêu.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Tam Phật Đài treo giá đầu tại hạ bao nhiêu?

- Năm mươi vạn lạng!

Hàn Tùng Linh thản nhiên nói:

- Quả thật không ít!

Giọng lão nhân càng đặc ý:

- Tam Phật Đài đã lường trước sự việc nên dặn lão phu ở đây chờ thời cơ hạ thủ. Nước cờ rất cao, đúng không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Cho đến bây giờ thì đúng như thế. Nhưng sự việc còn chưa ngã ngũ. Bằng hữu, Hàn mỗ vẫn còn sống!

Bấy giờ chàng mới để ý thấy bàn tay phải lão nhân có dư ra một ngón, liền nói:

- Lâu nghe đại danh Lục Chỉ Ngân Diện Liễu Nguyên, nay mới được thấy tôn nhan!

Lão nhân gật đầu thừa nhận:

- Không sai, chính là lão phu. Chỉ tiếc là chúng ta mới gặp nhau lần đầu đã phải vĩnh biệt rồi!

Hàn Tùng Linh nói:

- Liễu Đường Chủ! Xin lỗi vì hai từ “Đường Chủ” đối với người đã không còn đúng nữa, nhưng tạm thời cứ phải xưng hô như thế...

- Cũng chỉ còn ý nghĩa rất ngắn, như gọi người là Minh Chủ thôi.

- Các hạ xem ra rất tự tin?

Lục Chỉ Ngân Diện Liễu Nguyên đáp:

- Lời nói và hành động của lão phu xưa nay đều rất tự tin. Lão phu tin chắc người không có thời gian đứng lên nữa.

Nói xong bước lên một bước.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Liễu Đường Chủ! Dường như người rất vội?

Lục Chỉ Ngân Diện Liễu Nguyên đáp:

- Hàn Minh Chủ, để tránh đêm dài lắm mộng, lão phu không muốn kéo dài thời gian.

Nói xong đưa chưởng lên.

Vừa lúc ấy sau lưng hấn vang lên tiếng nữ nhân lạnh lạnh:

- Liễu Nguyên! Người phản bội bổn bang, đáng xử tội gì?

Lục Chỉ Ngân Điện đã vung chưởng lên, chợt sững người ra chốc lát nhưng lập tức nhận ra mối nguy hiểm, liền phát chưởng đánh xuống giữa ngực Hàn Tùng Linh.

Chàng đã tranh thủ được chút thời gian quý báu phát mạnh tay phải phóng thanh Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm tới đối phương, đồng thời tả chưởng dốc toàn lực đánh ra nghênh địch.

Sau cú tiếp chưởng vang rền, hai tiếng la thảm cùng vang lên, sau đó là tiếng kêu tuyệt vọng phát ra từ một nữ nhân.

Chỉ sau chớp mắt, hiện trường hoàn toàn biến đổi, giữa hai đối thủ là một hố sâu do chưởng lực đào lên ngổn ngang đất đá và tuyết, Lục Chỉ Ngân Điện Liễu Nguyên lùi lại hai bước đứng áp lưng vào thành Lạc Phong Đài, hai tay giữ chặt chuôi thanh kiếm cắm sâu vào bụng mình, hai tua màu hồng bay phơ phất theo chiều gió.

Hàn Tùng Linh bị đánh bật lui bảy tám thước nằm xoài trên mặt tuyết, sắc mặt tái nhợt, ngực áo đẫm máu, vẫn còn tiếp tục rỉ ra hai khöhe môi.

Bên tả Lục Chỉ Ngân Điện Liễu Nguyên cách ba bước, có hai nữ nhân đứng bên nhau, gồm một thiếu nữ bện bạch y rất xinh đẹp nhưng thân hình tiều tụy và một trung niên phụ nhân chừng bốn mươi tuổi, dáng vẻ quý phái.

Bạch y thiếu nữ chính là Tuyết Hiệp, vội bước tới bên Hàn Tùng Linh cúi xuống hỏi:

- Hàn thiếu hiệp có sao không?

Hàn Tùng Linh đưa tay lau máu trên khöhe môi đáp:

- Đa tạ cô nương đã quan hoài...

Lục Chỉ Ngân Điện Liễu Nguyên nói:

- Hàn Minh Chủ, ngay từ đầu người ta đã dặn lão phu không được đánh giá thấp người. Nhưng bây giờ ta vẫn đánh giá thấp người.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Liễu Đường Chủ! Thật đáng tiếc... Chính điều đó làm người phạm sai lầm không bao giờ còn sửa chữa được.

Liễu Nguyên cười hắc hắc nói:

- Giá mà người phải trả cũng giống như lão phu thôi, không có gì khác biệt.

Hàn Tùng Linh nói:

- Tại hạ đành phải làm người thất vọng. Hàn mỗ không chết được đâu!

Tuyết Hiệp lo lắng nói:

- Hàn thiếu hiệp, mau vận công trị thương đi! Đừng nói gì cả!

Hàn Tùng Linh ngẩng lên cười đáp:

- Cô nương, chúng ta lại gặp nhau. Đây là lần thứ tư, và cũng là lần Hàn Tùng Linh thảm hại nhất.

Trung niên phụ nhân bước lại gần, nói giọng trách móc:

- Hải tử, lẽ ra người phải tránh đi, thương thế rất nặng mà bướng bỉnh tiếp một chưởng của hắn...

Bà ta lấy ra một bình ngọc nhỏ màu trắng giao cho Tuyết Hiệp nói:

- Linh nhi! Cho Hàn thiếu hiệp uống vào hai viên.

Tuyết Hiệp “Dạ” một tiếng tiếp lấy bình lấy ra hai viên dược hoàn màu trắng to bằng hạt đậu nói:

- Hàn thiếu hiệp uống vào đi. Đây là linh dược trị thương rất công hiệu...

Hàn Tùng Linh lạnh lùng hỏi:

- Cô nương quên mất lập trường của mình rồi sao?

Tuyết Hiệp sửng người nhìn khuôn mặt tuấn tú của chàng, thảm giọng hỏi:

- Chàng vẫn coi Tố Linh là địch nhân sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Cô nương, sự nghiệp không có chỗ cho tình cảm riêng tư. Thực tế chúng ta đứng trên lập trường đối địch.

Trung niên phụ nhân nói:

- Hải tử, người vừa cứu sống nhi tử duy nhất của chúng ta. Chẳng lẽ không cho chúng ta cơ hội báo đáp?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Phu nhân, trước đây ở Ma Thiên Lĩnh tại hạ đã được lệnh ái giúp đỡ. Việc hôm nay coi như là công bình. Hơn nữa tại hạ cũng đã có linh dược trị thương rồi.

Tuyết Hiệp nói:

- Vì sao chàng cứ coi nặng chuyện ân oán như thế?

Lục Chỉ Ngân Điện Liễu Nguyên chột lên tiếng:

- Phu nhân nên nhớ Hàn Tùng Linh là cứu nhân số một của bốn phái.

Trung niên phụ nhân “Hừ” một tiếng hỏi:

- Liễu Nguyên, người chỉ “bốn phái” là phái nào?

Lục Chỉ Ngân Điện ngơ ngác nói:

- Phu nhân...

Trung niên phụ nhân đanh giọng:

- Liễu Nguyên, người định xua hổ nuốt sói, điều đó có lợi cho Tam Phật Đài.

Lục Chỉ Ngân Điện bình tâm lại, giọng trở nên khẩn thiết:

- Phu nhân, Liễu Nguyên bây giờ đã sắp chết, có lợi cho ai thì đối với thuộc hạ cũng thế thôi. Tình hình hiện tại rất hiển nhiên, Tam Phật Đài, Bắc Hải Bang và Bích Huyết Minh đang ở thế chân vạc. Đây là thời cơ ngàn năm có một để tiêu diệt Bích Huyết Minh!

Tuyết Hiệp nghe vậy thất kinh nói:

- Mẹ! Đừng nghe hấn! Hai vị Sử, Vương Đường Chủ là đồng bọn của Liễu Nguyên manh tâm phản bang, cấu kết với Tam Phật Đài từ lâu. Hấn muốn chúng ta làm như thế là để tự cô lập mình, cho Tam Phật Đài rảnh tay đối phó. Mẹ đừng mắc lừa chúng!

Liễu Nguyên nghiêm giọng:

- Tiểu thư bảo vệ cho hấn chỉ vì tư tình thôi! Hàn Tùng Linh là kẻ đại kiêu hùng, nhân vật đáng sợ nhất của võ lâm đương đại. Toàn bộ lực lượng của Tam Phật Đài ở Quan ngoại đã bị hấn tiêu diệt, ngay cả “Tứ Đại Kim Cương” và một người trong Tam Phật Đài cũng bị hấn giết chết. Sau Tam Phật Đài đến lượt môn phái nào là nạn nhân của hấn, không cần nói cũng biết. Để tên này sống là nuôi mối họa vô cùng! Nếu có hấn, thiếu chủ chúng ta sẽ không bao giờ có tiền đồ!

Trung niên phụ nhân nghe nói, mặt hiện sát cơ. Con người ta chẳng ai không nghĩ đến mối lợi cho bản thân.

Tuyết Hiệp sợ hãi nói:

- Xin mẹ đừng nghe hấn! Khi tên này phản bội chúng ta, xuất chưởng giết đại ca, hấn có nghĩ đến tiền đồ của huynh ấy không? Hấn nói thế vì thù hận Hàn Tùng Linh nhập cốt mà không làm gì được chàng. Hấn định mượn đao giết người để trả thù!

Lục Chỉ Ngân Diện cười đáp”.

- Tiểu thư nói không sai! Đúng là Liễu Nguyên thù hận hấn. Nhưng không phải vì một kiếm này. Nguyên nhân chủ yếu như lão phu vừa nói, vì hấn là long hổ giữa nhân gian! Hấn có hùng tâm độc bá giang hồ. Hấn sẽ giết sạch những ai hấn định giết. Từ khi xuất đạo đến nay, những hành động của hấn đã chứng minh điều đó. Hãy nhớ lại xem những ai đối địch với hấn còn người nào sống nổi không?

Trung niên phụ nhân nhíu mày, sát khí càng hiện rõ hơn.

Tuyết Hiệp Quách Tố Linh vẫn quỳ bên Hàn Tùng Linh, đặt tay lên vai chàng nói:

- Tùng Linh, chàng nói gì đi chứ? Người ta đang vu oan giá họa chàng, vì sao không nói?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Cô nương, hấn nói không sai. Tại hạ cần giết hết những ai mình muốn giết.

Trung niên phụ nhân lạnh lùng hỏi:

- Hàn Minh Chủ, người ta ai cũng có quyền được sống, đúng không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Điều này tại hạ thừa nhận. Đó là quyền thiêng liêng nhất cần được tôn trọng.

Trung niên phụ nhân nói:

- Nhưng sự sống của người uy hiếp sự tồn tại của chúng ta.

Tuyết Hiệp đứng lên chặn trước mặt Hàn Tùng Linh nói:

- Mẹ! Không được giết chàng!

Trung niên phụ nhân lạnh giọng:

- Người đừng can dự vào việc này!

Rồi nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn Minh Chủ, người ta ai cũng nghĩ đến lợi ích của bản thân, phải không?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Phải, có cả tham vọng.

- Ta có tham vọng gì?

- Muốn lệnh lang thống lĩnh võ lâm.

- Còn người?

- Giết tất cả những người mà tại hạ cần giết.

- Vì chúng ngăn cản người thực hiện ý đồ bá chủ thiên hạ?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Không. Hàn mỗ chỉ đòi món nợ mà chúng cần phải trả thôi.

Trung niên phụ nhân hỏi:

- Nói thế có đơn giản quá không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Sự thật càng đơn giản càng làm cho người khác khó tin.

- Người cũng thấy lời mình rất khó tin?

Hàn Tùng Linh cười không đáp.

Trong ánh mắt trung niên phụ nhân lộ rõ sát cơ.

Bà ta thấy rõ Hàn Tùng Linh là sự uy hiếp lớn nhất đối với nhi tử mình, nhưng vẻ mặt đau khổ tuyệt vọng của Tuyết Hiệp làm bà ta không thể hạ thủ được.

Lục Chỉ Ngân Diện Liễu Nguyên đã bắt đầu thở dốc, mắt đã nhòa đi. Hắn biết cái chết đã ở rất gần.

Tuy nhiên hắn vẫn còn rất tỉnh táo, tính xem sau khi rút kiếm có đủ khả năng giết chết Hàn Tùng Linh trước khi mình trút hơi thở cuối cùng không.

Hắn nghiêng răng, từ từ rút Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm ra...

Nhưng vừa mới rút được nửa chừng thì có mấy nhân ảnh xuất hiện, từ bờ sông lướt tới.

Người dẫn đầu là Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Ky, theo sau còn có sáu người cả già lẫn trẻ.

Cả bọn vừa tới đã theo lệnh Càn Khôn Nhất Cái vây quanh Hàn Tùng Linh tựa như muốn bảo hộ cho chàng.

Tuyết Hiệp chưa từng gặp những người này, chưa kịp phản ứng thì bị Càn Khôn Nhất Cái xuất thủ như chớp chớp lấy Uyển mạch, kinh hãi đứng ngây ra nhìn lão.

Trung niên phụ nhân mặt biến sắc hỏi:

- Lão hóa tử! Người định làm gì?

Càn Khôn Nhất Cái cười nham hiểm đáp:

- Hắc hắc! Lão phu không định làm gì cả... Phu nhân, lão hóa tử muốn xin phu nhân một chút ân tình, đưa Hàn Minh Chủ trở về.

Tuyết Hiệp nghe nói nhẹ người ra, nghĩ bụng:

- May mà mình không tránh.

Trung niên phụ nhân “Hừ” một tiếng hỏi:

- Lão hóa tử! Người mà xứng ư?

Càn Khôn Nhất Cái rần rỏi đáp:

- Phu nhân, lão hóa tử này là người nằm dưới đáy tận cùng của nhân loại, làm sao đủ tư cách đàm thoại với phu nhân? Nhưng tình huống hôm nay có khác biệt.

Trung niên phụ nhân hỏi:

- Người định uy hiếp ta?

- Nếu phu nhân coi từ đó không quá khó nghe thì cứ cho là như vậy. Nhưng lão hóa tử thấy dùng hai chữ “trao đổi” thì thỏa đáng hơn.

Trung niên phụ nhân chưa từng bị kẻ nào uy hiếp như vậy bao giờ nhưng ái nữ đang ở trong tay đối phương, đành nén giận nói:

- Lão hóa tử! Thiên hạ này tuy rộng nhưng không ai dám tin chắc mình sẽ không bao giờ gặp lại đối phương. Người có tính đến hậu quả không?

Càn Khôn Nhất Cái cười “hô hô” đáp:

- Phu nhân nói rất đúng! Lão hóa tử phiêu bạt ngựa tay kiếm miếng cơm ăn qua ngày, màn trời chiếu đất nên rất tin điều đó.

Trung niên phụ nhân không muốn nhiều lời với kẻ vô loại đông dài này, mong sớm giải thoát cho nhi nữ liền nói:

- Thôi được, người đưa người đi.

Càn Khôn Nhất Cái cúi rạp người nói:

- Lão hóa tử xin đa tạ phu nhân!

Rồi quay lại ra lệnh cho bọn người đi theo:

- Thu hồi kiếm lại đưa Hàn Minh Chủ đi. Còn xử lý thế nào thì các người đã biết rồi đấy!

Một tên hán tử bước tới trước mặt Lục Chỉ Ngân Diện Liễu Nguyên đưa tay định đoạt thanh Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm.

Liễu Nguyên nghiêng răng đưa hết tàn lực rút kiếm ra, nhưng lưỡi kiếm vừa rời khỏi bụng thì đã sức cùng lực tận lão đảo ngã xuống tuyết, trút hơi thở cuối cùng.

Tên hán tử cúi xuống nhặt thanh kiếm lên tới gần Hàn Tùng Linh tra vào vỏ cho chàng, sau đó cùng một tên hán tử khác dìu về hướng Phong Tây Trấn dưới sự bảo hộ của bốn tên đồng bọn.

Trung niên phụ nhân mắt phát hàn quang nhìn Càn Khôn Nhất Cái nói:

- Lão hóa tử! Bây giờ thì người có thể thả người ra được rồi!

Càn Khôn Nhất Cái cúi người đáp:

- Tuân lệnh phu nhân!

Nói xong thả tay Tuyết Hiệp ra rồi chạy theo đồng bọn.

Trung niên phụ nhân định lao theo cản lại thì nghe Tuyết Hiệp nói:

- Mẹ, để họ đi!

Trung niên phụ nhân nhìn nàng vẻ trách móc:

- Linh nhi, con biết để Hàn Tùng Linh sống thì hậu quả đối với chúng ta nghiêm trọng thế nào không?

Tuyết Hiệp đáp:

- Xin mẹ cứ tin ở hài nhi. Hàn Tùng Linh không phải là hạng người như mẹ nghĩ đâu.

Trung niên phụ nhân nhẹ giọng:

- Con với hắn đã gặp nhau được bao lâu chứ? Lòng người sâu hiểm khó lường, không nên xem diện mạo mà xác định người ta.

Tuyết Hiệp nói:

- Hài nhi cũng không thể nói vì sao, nhưng tin chắc đánh giá của con là không sai.

- Nhưng con không có cơ sở nào để tin như vậy, đúng không?

Tuyết Hiệp lắc đầu đáp:

- Mẹ, tuy hài nhi không có căn cứ gì để chứng minh, nhưng con có dự cảm. Hài nhi tuyệt đối tin tưởng chàng không phải là người xấu.

Trung niên phụ nhân thở dài nói:

- Linh nhi, đừng nghĩ ngợi nhiều về chuyện này nữa. Mọi việc đã qua rồi. Chúng ta đi thôi!

Mỗi người mang một tâm sự nặng nề, hai mẫu nữ rời Lạc Phong Đài quay về Bạch Vân Trang.

Trời gió lạnh, Tuyết Hiệp bị suy nhược, trung niên phụ nhân ôm lấy vai nàng cho đỡ lạnh.

Tới gần một khu rừng, trung niên phụ nhân chợt dừng lại.

Tuyết Hiệp hỏi:

- Mẹ, gì thế?

Trung niên phụ nhân nói:

- Xem ra là oan gia lộ hạp rồi!

Tuyết Hiệp chú mục nhìn tới nhưng không thấy gì, chỉ nghe có tiếng người nói, cách chừng hơn mười trượng.

Nàng thấp giọng hỏi:

- Mẹ biết chúng là ai sao?

- Bây giờ vào đó sẽ biết ngay.

Tuyết Hiệp gặng hỏi:

- Chẳng lẽ đó là địch nhân?

Trung niên phụ nhân trả lời giọng bí ẩn:

- Hãy cẩn thận, mẹ đã nói là oan gia lộ hẹp, ắt không sai đâu!

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tuyết Hiệp

- Chẳng lẽ lại là chàng?

Trời tối om, hai mẫu nữ vận công phu “Hắc dạ biện vật” thận trọng tiến vào từng bước không để phát ra một tiếng động.

Tiến thêm năm sáu trượng đã có thể nhìn thấy bảy tám nhân ảnh đứng giữa một bãi đất trống.

Tuy không thấy rõ mặt, nhưng chỉ nhìn qua dáng người, Tuyết Hiệp vô cùng kinh hãi, suýt nữa thì la lên.

Trung niên phụ nhân ghé vào tai nàng hỏi:

- Linh nhi, bây giờ thì con tin lời mẹ rồi chứ?

Tuyết Hiệp lắc đầu, khẽ đáp:

- Không. Hài nhi vẫn tin chắc chàng không phải là hạng người như mẹ tưởng. Lúc này chàng đã bị trọng thương, không có lý do gì mà nuôi ý định tập kích chúng ta, trừ phi bị cưỡng bức.

Trung niên phụ nhân nói:

- Hấn vừa nói mình có linh dược trị thương, nếu không đâu dám tới đây?

Tuyết Hiệp nói:

- Mẹ...

Trung niên phụ nhân ngăn lại:

- Đừng nói gì cả. Chúng ta hãy thận trọng tiến thêm vài trượng nữa nghe xem chúng bàn việc gì.

Hai người căng mắt nhìn đường tiến từng bước, tới nấp sau một tảng đá cách đối phương chừng bốn trượng ngưng thân lắng nghe.

Cảnh tượng bày ra trước mắt làm Tuyết Hiệp càng tin chắc vào quan niệm của mình.

Sáu kẻ vừa đi với Càn Khôn Nhất Cái tới Lạc Phong Đài đứng quây thành một vòng tròn, giữa vòng là Càn Khôn Nhất Cái đứng đối diện với Hàn Tùng Linh. Mặt chàng vẫn tái nhợt, không giống như đã chữa lành nội thương.

Càn Khôn Nhất Cái cất một tràng cười hiểm độc nói:

- Hàn Minh Chủ, dọc đường ngươi không hỏi vì sao chúng ta đột nhiên thay đổi phương hướng tới đây. Vì sao vậy?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Thoát khỏi hang hổ thì sa vào đầm rồng. Ta đã biết trước các ngươi định dẫn mình tới đâu.

Càn Khôn Nhất Cái ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Ngươi đã đoán trước chúng ta bắt ngươi phải làm gì hay sao?

- Chớ nhớ ba năm, mèo nhớ ba tháng. Tang Vô Kỵ! Đương nhiên ta biết ngươi không quên lối về nhà.

Càn Khôn Nhất Cái nói:

- Hàn Minh Chủ! Bây giờ ngươi đang ở trong tay chúng ta nên ăn nói cho cẩn thận, nếu không sẽ bị nếm khổ đầu đấy!

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi:

- Tang Vô Kỵ, ngươi cho có thể uy hiếp được Hàn mỗ hay sao?

Giọng lão khất cái thâm trầm:

- Hàn Minh Chủ, nên biết người ta có thể bị giết rất nhiều cách khác nhau.

Hàn Tùng Linh bình tĩnh nói:

- Cái đó ta biết, không cần ngươi phải dạy.

- Lão hóa tử chỉ nhắc nhở ngươi thôi.

- Hàn mỗ không dám nhận thịnh tình của tôn giá.

- Hàn Minh Chủ, lão hóa tử chỉ muốn hỏi ngươi một vài vấn đề.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Ngươi định kéo dài thời gian sao?

Càn Khôn Nhất Cái đáp:

- Lão hóa tử nghĩ tin chắc mình có đủ thời gian. Từ bây giờ cho tới trời sáng còn hơn một canh giờ nữa.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Có vẻ ngươi rất tự tin?

- Lão ăn mày ta xưa nay chẳng làm việc gì mà không cầm chắc. Hàn Minh Chủ, bây giờ ta xin nêu vấn đề.

- Vấn đề gì?

- Hàn Minh Chủ nhận ra lão hóa tử không thật tâm với ngươi từ lúc nào?

- Ngay từ lúc ở Thúy Tùng Viên.

Càn Khôn Nhất Cái ngạc nhiên nói:

- Hàn Minh Chủ nói thế làm sao mà tin được?

- Không tin vì ngươi nghĩ rằng nếu nhận ra chân tướng ắt sẽ giết ngươi chứ gì?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu:

- Chính là như thế.

Hàn Tùng Linh nói:

- Rất đơn giản. Vì Hàn mỗ không muốn có thêm địch nhân.

- Ngươi biết rõ Tang mỗ không phải là người của Tam Phật Đài hay sao?

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Tang Vô Ky, ngươi sơ suất nhiều chỗ, có thể ngươi không nhận ra nhưng Hàn mỗ biết rất rõ.

Càn Khôn Nhất Cái hỏi:

- Có thể cho một vài ví dụ không?

Hàn Tùng Linh nói:

- Một ví dụ rõ ràng nhất là khi Chiếu Ảnh Chuông Vân Tiêu Bình và Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh xuất hiện, ngươi quan tâm không phải là chúng ta.

Càn Khôn Nhất Cái kinh hãi nói:

- Lúc đó lão hóa tử nhận thấy ngươi rất bận tâm đến chúng.

- Đó là sai lầm của người. Sự thật Vân Tiêu Bình và Tề Hải Sinh không đáng làm cho Hàn mỗ bận tâm.

Càn Khôn Nhất Cái thành thật nói:

- Người nói làm ta phát run. Lão hóa tử lúc này chợt thấy mình may mắn...

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Vì người vẫn còn sống?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu:

- Không chỉ thế. Lão hóa tử rất cao hứng là rốt cuộc mình đã thắng một nhân vật võ công và tài trí vào bậc nhất võ lâm!

- Người nghĩ thế ư?

- Phải. Người nghĩ mà xem, nếu đêm nay người mang theo một vài thủ hạ, sau đó đừng hiện thân vội, cứ chờ cho Lục Chỉ Ngân Diện Liễu Nguyên giết chết thiếu chủ của hắn rồi hãy hiện thân, lúc đó công lực Hàn Minh Chủ không bị hao tổn vì trị thương cho Quách Thế Vinh, có khó gì mà không giết được hai tên Đường Chủ Bắc Hải Bang! Chỉ e cả Bang chủ cũng khó thoát được độc thủ.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Lão hóa tử, phương ngôn có câu: “nhân bất thập toàn”, Hàn mỗ cũng có thể sai lầm.

Càn Khôn Nhất Cái cười “hô hô” nói:

- Chính nhờ thế lão hóa tử ta mới chiến thắng! Hàn Minh Chủ, nếu người sớm khắc phục được khuyết điểm này, trọng nhiệm Minh Chủ võ lâm ngoài người ra sẽ không thuộc ai khác. Bây giờ ngẫm lại chỉ một khuyết điểm đó mà hỏng mất cơ sự khiến người ta phải thở dài. Hàn Minh Chủ, những lời Tang mỗ nói ra đều là thực tâm.

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi:

- Tang Vô Kỳ, người tưởng rằng chí của Hàn mỗ là bá chủ võ lâm?

Càn Khôn Nhất Cái đáp:

- Hàn Minh Chủ, rất khó tin một nhân vật lừng danh thiên hạ như người mà không có hùng tâm đó.

- Có lẽ Hàn mỗ là người làm người phải ngạc nhiên.

- Có thể lúc này người nói thật. Bởi vì trước cái chết, mọi hùng tâm đều tiêu biến.

- Đúng là lúc này Hàn mỗ đứng trước sự tử vong. Nhưng quá khứ cũng thế thôi.

- Quá khứ thì sao?

- Nếu đúng như người nghĩ thì Hàn mỗ không cần vào trung nguyên vội làm gì.

Càn Khôn Nhất Cái ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Lão hóa tử hiểu rồi. Hàn Minh Chủ, ý người là nếu người muốn trở thành bá chủ võ lâm thì cứ thông thả ở lại Thúy Tùng Viên chờ Tam Phật Đài và chúng ta tử chiến với nhau trước chứ gì?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Các hạ cho là không có khả năng đó?

Càn Khôn Nhất Cái đáp:

- Có thể người nói có lý. Dù sao lão hóa tử cũng lấy làm tiếc cho người.

Hắn dừng một lúc rồi chột nói:

- Hàn Minh Chủ, thời gian sắp tới rồi.

Hàn Tùng Linh bình thản nói:

- Tại hạ vẫn đang chờ người.

Càn Khôn Nhất Cái nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ người định kháng cự?

- Các hạ bảo Hàn mỗ thúc thủ chịu trói hay sao?

- Hàn Minh Chủ, đó là con đường duy nhất của người lúc này.

- Muốn đi đường nào, đó là do Hàn mỗ tự quyết định.

Lập tức vang lên những tiếng soàn soạt, sáu tên đồng bọn của Càn Khôn Nhất Cái nhất tề rút binh khí ra đứng thủ thế.

Càn Khôn Nhất Cái cười hắc hắc nói:

- Hàn Minh Chủ! Bây giờ người không còn tự quyết định được đâu!

Nói xong vung tay, sáu thứ binh khí liền chỉ cả vào Hàn Tùng Linh.

Chợt bóng người lay động, trung niên phụ nhân và Tuyết Hiệp Quách Tố Linh lướt vào giữa vòng vây đứng bên Hàn Tùng Linh.

Diễn biến đó hoàn toàn bất ngờ, cả Hàn Tùng Linh lẫn Càn Khôn Nhất Cái đều đứng ngây ra.

Trung niên phụ nhân đánh giọng:

- Tất cả thu binh khí lùi lại!

Sáu tên hán tử cùng nhìn Càn Khôn Nhất Cái chờ lệnh.

Càn Khôn Nhất Cái lộ vẻ áy náy bất an hỏi:

- Phu nhân vừa rồi nghe hết mọi chuyện rồi sao?

Trung niên phụ nhân xác nhận:

- Không sai, ta đã nghe rõ cả.

Càn Khôn Nhất Cái trấn tĩnh lại, cười nói:

- Như vậy là phu nhân biết lão hóa tử là thủ hạ của vị nào rồi chứ?

Trung niên phụ nhân lạnh lùng đáp:

- Vì thế nên ta mới bảo chúng thu binh khí lùi lại.

Càn Khôn Nhất Cái nhìn Hàn Tùng Linh bằng ánh mắt ác độc rồi hướng sang trung niên phụ nhân hỏi:

- Vậy là phu nhân muốn tự mình động thủ?

- Ta cần thả hấn đi!

Càn Khôn Nhất Cái kinh dị kêu lên:

- Cái gì?

Trung niên phụ nhân trầm tĩnh nhắc lại:

- Ta muốn để cho hấn tự do.

- Vì sao?

- Rất đơn giản. Hàn thiếu hiệp và bổn phái không có thù hận gì, và vị này không có ý làm hại chúng ta. Nghe rõ rồi chứ?

Càn Khôn Nhất Cái lộ vẻ bất bình:

- Phu nhân, vì sự sinh tồn của bản thân, chúng ta cần cương quyết, không nên để tình cảm lấn át lý trí, tỏ ra nhân từ không đúng chỗ. Người này không thể thả được!

Trung niên phụ nhân đánh giọng hỏi:

- Nghe người hay nghe ta?
- Phu nhân, lão hóa tử làm theo sứ mệnh.
- Lệnh ai?
- Ba vị Đường Chủ.

Trung niên phụ nhân truy vấn:

- Ba vị Đường Chủ làm theo lệnh ai?

Càn Khôn Nhất Cái tìm cách lảng tránh:

- Phu nhân, lão hóa tử là thuộc hạ dưới quyền của họ.
- Nói vậy là trong bốn phái mỗi người hành động theo cách riêng của mình mà không có chỉ huy thống nhất, phải vậy không?

Càn Khôn Nhất Cái trở nên quẫn bách:

- Phu nhân, lão hóa tử không dám nói như vậy.
- Nếu vậy người ra lệnh cho chúng thả người. Nghe rõ chưa?
- Phu nhân, lão hóa tử có nỗi khổ tâm. Xin phu nhân lượng thứ.

Mắt phát hàn quang nhìn Càn Khôn Nhất Cái, trung niên phụ nhân đánh giọng:

- Tang Vô Kỳ! Ta ra lệnh cho ngươi thả người!

Càn Khôn Nhất Cái bắt đầu kháng cự:

- Phu nhân, điều đó không thể được!

Trung niên phụ nhân đã bắt đầu nổi giận:

- Không kháng lệnh?

Càn Khôn Nhất Cái xuống giọng:

- Xin phu nhân suy xét lại.

- Ta đã suy xét. Ít nhất là giai đoạn trước mắt Hàn Tùng Linh không có ý đối địch với chúng ta. Về lâu dài, vị đó cũng không phải là mối uy hiếp.

- Xin phu nhân đừng tin hẳn. Ai cũng biết Hàn Tùng Linh có hùng chí nuốt sao Ngưu.

- Không tranh luận về vấn đề này. Người có chấp hành không?

- Phu nhân nhất định làm theo ý mình?

- Không sai!

- Nếu vậy thì xin phu nhân đánh ngã chúng tôi trước!

Trung niên phụ nhân quát lên:

- Người thách thức ta?

Càn Khôn Nhất Cái đáp:

- Không phải lão hóa tử thách thức mà tình cảnh buộc phải đi tới bước đường cùng.

Trung niên phụ nhân lạnh lùng nói:

- Nếu đã vậy thì chúng ta đành làm như thế.

Bộ mặt nhem nhuốc của Càn Khôn Nhất Cái bóng lên vì mồ hôi, bây giờ bắt đầu rần đanh lại, chứng tỏ hẳn đã hạ quyết tâm. Hắn chột lùi lại hai bước, mắt gườm gườm nhìn trung niên phụ nhân nói:

- Phu nhân, chúng ta nhất định phải dùng tới binh khí hay sao?

- Tang Vô Kỵ! Không dùng binh khí cũng có thể. Chỉ cần người thả Hàn thiếu hiệp, sự việc tới đây coi như được giải quyết.

Càn Khôn Nhất Cái lắc đầu:

- Phu nhân, lão hóa tử làm theo chức trách, không thể tòng mệnh được.

- Vậy là giữa chúng ta không có gì mà bàn thêm nữa. Các người còn chờ gì mà không động thủ?

Càn Khôn Nhất Cái chột cất một tràng cuồng tiếu nói:

- Hoà hoà hoà...Laâu nay nghe Baéc Haùì Noã Phong Quaùì Nõõ Phaøן Mai Phõng chæ chõõng kyø aùo, ñõõic coi laø voõ laâm nhaát tuyeät, thieân hai ít ngõõoi ñõõch noãi. Tang Voà Kí nghó raèng suoaít ñõõoi mình cuõng khoâng coù cô hoãi lónh giaùo. Khoâng ngõõ toái nay haân haình ñõõic quaù chieàu võuì vò kyø nhaân naøy, thaät laø tam sinh hõõu haình! Xin mõi phu nhaân!

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương cười lạnh hỏi:

- Lão hóa tử, một mình người thôi sao?

Càn Khôn Nhất Cái đã có sự tính toán, liền đáp:

- Đương nhiên! Chúng ta cần tiến hành một cuộc đấu công bằng.

Hình như Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương đoán biết ý đồ của đối phương, lạnh lùng nói:

- Tang Vô Ky, nói thật ngươi không phải là địch thủ của ta đâu. Vì thế tốt nhất là chớ giở trò man trá.

Càn Khôn Nhất Cái cười nham hiểm đáp:

- Phu nhân, dàn binh đối địch, mỗi bên cần dốc tận khả năng. Vì thế phu nhân không nên hạn chế bất cứ hành động nào của đối phương.

- Tang Vô Ky! Không phải ta hạn chế mà chỉ thành thực khuyên ngươi câu đó thôi.

- Thịnh tình của phu nhân, lão hóa tử xin tâm lĩnh. Mời phu nhân!

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương quay sang nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn Minh Chủ, tốt nhất ngươi hãy lùi lại đứng một bên.

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Phu nhân cứ yên tâm, Hàn mỗ biết cách tự lo liệu cho mình!

Phàn Mai Phương nhíu mày hỏi:

- Ngươi có đủ khả năng?

Câu đó vừa có ý hoài nghi, vừa tỏ ra quan hoài rất khó xác định là thiện ý hay ác cảm.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Lát nữa phu nhân sẽ thấy.

Thực tế Phàn Mai Phương lo nội thương của chàng chưa kịp bình phục nên tỏ ra quan tâm nhưng không ngờ Hàn Tùng Linh hiểu sai ý mình nên tỏ ra lạnh nhạt như thế, mặt sa sầm nói:

- Hàn Minh Chủ, người ta cần có ngạo cốt mà đừng nên ngạo khí. Hàn Minh Chủ trí dũng song toàn, ta rất khâm phục ngươi. Nếu vậy lão thân sẽ chờ xem ngươi bộc lộ bản lĩnh.

Nói xong không có ý đối địch nữa.

Sự tình vừa rồi đang phát triển thuận lợi, bây giờ chợt biến đổi trở thành bất lợi cho Hàn Tùng Linh.

Nói gì thì nói, tình trạng thương tích của chàng không thể đối phó với Càn Khôn Nhất Cái và sáu tên thuộc hạ.

Tuyết Hiệp Quách Tố Linh lo lắng nói:

- Mẹ làm sao mà đi tranh chấp với huynh ấy thế?

Phàn Mai Phương hỏi:

- Linh nhi, người nghĩ mẹ làm không đúng?

- Linh nhi không dám, chỉ là...

Phàn Mai Phương ngắt lời:

- Không nói nữa!

Rồi quay sang Hàn Tùng Linh bảo:

- Hàn Minh Chủ, nếu người đủ khả năng thì hãy tự đi đi. Bốn phu nhân có thể giúp người ngăn cản Tang Vô Ky.

Hàn Tùng Linh cố nén nỗi đau đớn nói:

- Đó đã là một ân điển rất lớn rồi. Đa tạ phu nhân.

Phàn Mai Phương lạnh lùng hỏi:

- Người không muốn tiếp thụ?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Nếu không tiếp thụ, Hàn Tùng Linh biết mình cầm chắc cái chết.

Phàn Mai Phương truy vấn:

- Người còn chưa có câu trả lời cụ thể.

Chàng nghiêm nghị đáp:

- Hàn Tùng Linh tiếp thụ.

Phàn Mai Phương nói:

- Hàn Minh Chủ, người không tiếp thụ gì từ bốn phu nhân cả. Bởi vì người vẫn đang còn nắm giữ sự sống và cái chết của mình trong tay.

Bà ta quay nhìn Càn Khôn Nhất Cái hỏi:

- Tang Vô Ky! Người nghe rõ cả rồi chứ?

- Lão hóa tử nghe rõ.

- Người định thế nào?

Càn Khôn Nhất Cái cười đáp:

- Mặc dù chưa được sự đồng ý của lão hóa tử, phu nhân đã tự ý cho phép hẳn đi, nhưng lão hóa tử vẫn cho đó là sự công bằng. Tuy nhiên...

Phàn Mai Phương hỏi:

- Còn nhưng gì nữa?

Càn Khôn Nhất Cái chột liếc nhìn sang Tuyết Hiệp nói:

- Hình như lệnh ái chưa nêu rõ lập trường của mình.

Phàn Mai Phương nói:

- Lập trường của nó với ta là một.

Tuyết Hiệp vội nói:

- Mẹ, chúng có những sáu tên...

Càn Khôn Nhất Cái cười nhạt nói:

- Nếu lập trường của lệnh ái và phu nhân đồng nhất thì lão hóa tử thấy rằng như vậy càng công bình hơn.

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương có ý muốn thử xem Hàn Tùng Linh còn kiêu ngạo tới đâu, chột chộp lấy Uyển mạch Tuyết Hiệp rồi nhìn thẳng mặt Càn Khôn Nhất Cái nói:

- Lão hóa tử! Bây giờ thì ngươi có thể yên tâm rồi chứ? Chỉ là chớ giở trò giả trá. Ngươi không thoát khỏi tay ta đâu!

Càn Khôn Nhất Cái cười đáp:

- Phu nhân, lão hóa tử có thoát được khỏi tay ngươi hay không thì hiện giờ chưa thể khẳng định. Nhưng Tang mỗ quyết không thừa cơ người gặp nguy đâu. Không những thế, giả sử phu nhân và lệnh ái không can sự vào việc này, nếu tối nay Hàn Tùng Linh có thể đánh ngã sáu tên thuộc hạ, Tang Vô Kỵ nguyện ý dâng đầu mình cho hẳn.

Phàn Mai Phương nói:

- Tang Vô Kỵ, ngươi rất khảng khái!

- Khi làm những việc quan trọng thế này, người ta buộc phải lấy tính mạng mình ra bảo đảm, nhưng trước tiên phải hoàn thành nhiệm vụ. Phu nhân đừng khen lão phu khảng khái, nên nói rất tự tin thì đúng hơn.

Tuyệt Hiệp Quách Tố Linh rất lo cho Hàn Tùng Linh, nàng tin chắc với thương thế của chàng thì không đủ khả năng đối phó được với sáu cao thủ, nhìn mẫu thân nói:

- Mẹ muốn mượn đao giết chàng thật sao?

Phàn Mai Phương trừng mắt hỏi:

- Sao ngươi dám nói với ta câu đó?

- Nữ nhi biết mình không nên nói thế. Nhưng mẹ để cho sáu tên sói lang kia tự do hành động so với việc tự tay giết chàng thì có gì khác nhau đâu?

Phàn Mai Phương lạnh lùng đáp:

- Bởi vì hấn rất tự tin vào khả năng của mình.

Càn Khôn Nhất Cái không muốn Phàn Mai Phương bị nữ nhi lung lạc, vội tiếp lời:

- Phu nhân nói không sai. Hàn Tùng Linh tự mình nói ra ắt có cơ sở. Chỉ có hấn mới biết có cầm chắc hay không.

Tuyệt Hiệp thảm giọng:

- Mẹ đành nhẫn tâm thế hay sao?

Phàn Mai Phương trầm giọng:

- Ngươi đừng nói nữa!

Tuyệt Hiệp Quách Tố Linh vô cùng tuyệt vọng, nước mắt trào ra, phẫn hận nói:

- Được rồi! Kể từ nay Tố Linh không có gì để nói nữa!

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương nghe nữ nhi nói câu ấy không khỏi rúng động, vội nói:

- Linh nhi! Con nghĩ lung tung gì vậy? Sự việc còn chưa nghiêm trọng như ngươi tưởng đâu.

Sợ tình hình xoay chuyển thành bất lợi cho mình, Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn Minh Chủ, như thế là chúng ta đã quyết định xong, ngươi bắt đầu đi!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Tang Vô Ky! Người đừng lo vô ích. Hàn mỗ sẽ không làm các người thất vọng đâu.

Nói xong dùng tay trái cầm chuôi Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm rút ra, tay phải cầm vỏ kiếm.

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương không nghe ái nữ trả lời mình, trong lòng chột cảm thấy bất an, thấp giọng nói:

- Linh nhi, con đang nghĩ gì vậy?

Tuyết Hiệp chăm chú theo dõi cuộc đấu sắp bắt đầu, lạnh lùng đáp:

- Không có gì đâu.

Lời nói và thanh âm của nàng giống như kẻ vô hồn, hoàn toàn không có biểu cảm khiến Phàn Mai Phương phát run.

Hàn Tùng Linh nhìn một lão nhân lớn tuổi nhất độ ngũ tuần, hai hàm răng rụng gần hết nói:

- Các hạ! Ta đoán người sẽ động thủ trước, đúng không?

Giọng nói của chàng cực kỳ bình tĩnh.

Lão nhân há miệng chỉ còn trơ lợi đỏ hồng cười khùng khục đáp:

- Hàn Minh Chủ! Giá như lúc khác thì Tà Hồ Ngụy Lâm ta ắt có phần kiêng kỵ. Nhưng bây giờ thì khác. Người ta nói “thế gian biến cải vững nên đời”, phải không?

Hàn Tùng Linh nói:

- Các hạ sao không nói ngay mình là một trái núi, là Thái Sơn?

Tà Hồ Ngụy Lâm đáp:

- Cái đó thì không dám, nhưng so với Minh Chủ bây giờ thì, hắc hắc, còn có thể so sánh được.

- Nếu tự tin như thế thì xin mời các hạ!

Kiếm đã cầm sẵn trong tay, Tà Hồ Ngụy Lâm không cần khách khí liền chồm tới một bước đâm vào ngực Hàn Tùng Linh.

Chiêu kiếm rất thần tốc và uy mãnh, chứng tỏ thân thủ Ngụy Lâm không phải tầm thường.

Hàn Tùng Linh lách người tránh đi, bình thản nói:

- Ngụy bằng hữu! Đối với hạng người sợ mạnh hiếp yếu như ngươi, Hàn mỗ đã có phương châm giết tên nào tốt tên đó. Bây giờ thì ngươi hãy tự xem mình là loại đời núi gì!

Tà Hồ Ngụy Lâm rít lên:

- Để xem ai chết bởi tay ai?

Trường kiếm biến chiêu, lần này còn hung mãnh hơn, cùng một lúc phát liền ba kiếm nhằm sườn phải, ngực trái và yết hầu đối phương đâm sang.

Hàn Tùng Linh lướt nhẹ sang phải tránh chiêu, tay phải cầm vỏ kiếm phát sang địch thủ.

Chỉ thấy một tia chớp màu hồng lóe lên, sau đó là tiếng rú thảm, rồi mọi vật quy về thục tĩnh.

Tà Hồ Ngụy Lâm vẫn đứng nguyên ở vị trí xuất thủ lúc đầu, kiếm vẫn cầm trong tay, hai mắt vẫn nhìn dán vào đối thủ nhưng đã mất dần sinh khí. Ngay giữa yết hầu bị khoan thủng một lỗ sâu hoắm, chỉ là không có máu chảy ra.

Đứng như vậy khá lâu, sau đó nghe “Keng” một tiếng, thanh kiếm rời khỏi tay rơi xuống rồi người hấn cũng ngã ngửa ra.

Bọn người vây quanh lúc đó mới “ồ” lên một tiếng.

Tuy nhiên hấn đã không chết vô ích. Với ba kiếm phát ra, Hàn Tùng Linh do công lực mất đi rất nhiều nên bộ pháp cũng không được linh diệu, bị một kiếm đâm trúng cánh tay trái sâu đến ba tấc, máu không ngừng tuôn ra.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Ky mấp máy đôi môi một lúc mới trầm giọng nói:

- Phương ngôn có câu hổ chết vẫn còn uy, quả không sai! Hàn Minh Chủ! Thân thủ của ngươi vẫn đủ làm người ta kinh hồn bạt vía! Ngụy Lâm không biết lượng sức mình, chẳng trách ai được!

Hàn Tùng Linh bế mạch cầm máu xong hít vào một hơi chân khí, thản nhiên đáp:

- Tang Vô Ky, sao không nói thẳng với chúng đừng ngu ngốc học theo Ngụy Lâm đơn thân độc mã đấu với ta nữa?

Càn Khôn Nhất Cái cười đáp:

- Không những thân thủ người lợi hại mà miệng lưỡi càng đáng sợ. Nhưng không cần người nhắc thì chúng cũng biết đối với hạng hổ lang như người thì nên làm thế nào.

Quả thật năm tên còn lại biết phải làm gì. Cả năm tên không cần theo hiệu lệnh, từ năm hướng vây tới Hàn Tùng Linh, binh khí lăm lăm trong tay, dáng tuy hùng hổ nhưng không dám khinh thị như trước, thậm chí có phần lo sợ.

Sắc mặt của Tuyết Hiệp lúc ấy cũng tái nhợt đi chẳng kém gì Hàn Tùng Linh. Nhưng trên đó lại không lộ ra chút biểu cảm nào. Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt vô hồn, chẳng hề có sự quan tâm hay lo lắng nào, tựa hồ như trong người nàng linh hồn đã không còn tồn tại nữa.

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương thì nội tâm rất mâu thuẫn. Bà ta đã nhận ra nỗi thống khổ trong sự kiêu hãnh của Hàn Tùng Linh, muốn ngăn chặn cuộc huyết chiến mà bà cho là chàng khó giữ được tính mạng, nhưng không thể tìm ra ngôn từ hoặc cái cớ nào để biện minh cho hành động đó...

Năm tên thủ hạ của Càn Khôn Nhất Cái đã chuẩn bị xuất thủ.

Hàn Tùng Linh nói:

- Các vị bắt đầu đi!

Chợt một tên đứng sau lưng chàng nói:

- Các huynh đệ đừng mắc lừa hắn. Chúng ta chẳng cần động thủ đâu! Chỉ cần giữ vững bộ vị, qua một lúc là hắn sẽ tự ngã xuống thôi.

Hàn Tùng Linh chợt động tâm linh, gật đầu nói:

- Vị bằng hữu đó nói rất đúng! Kỳ thực Hàn mỗ không còn duy trì được lâu nữa đâu.

Quả nhiên sau chốc lát, hai vai chàng lão đảo, chân cũng loạng choạng như sắp ngã xuống bất cứ lúc nào.

Đứng trước mặt Hàn Tùng Linh là một tên hán tử chừng ba mươi tuổi, mặt đầy tàn nhang, tay cầm một chiếc Hồ đầu câu chăm chú nhìn đối phương một lúc rồi bỗng nói to:

- Đừng để hắn tự ngã! Làm như thế thì hắn chết ung dung quá!

Một tên hán tử mặt đen tay cầm Quỷ đầu đao đứng bên cạnh hùng hổ nói:

- Hắn không thể tự chết! Chúng ta phải chứng tỏ bản lĩnh của mình!

Hai tên khác chưa lên tiếng, nghe hắc diện hán tử nói liền cất lời phụ họa:

- Lão tử nói rất đúng! Đối với một tiểu tử chưa ráo máu đầu đã bị trọng thương mà chúng ta không dám động đến hấn, nếu tin tức truyền ra giang hồ thì chúng ta còn gì uy danh nữa? Mau động thủ đi!

Hán tử đứng sau lưng Hàn Tùng Linh vẫn bảo vệ ý kiến của mình:

- Chúng ta đừng quên lão đại vừa bị giết thế nào.

Hắc diện hán tử quát vang như sấm:

- Vì thấy lão đại chết thế nào nên chúng ta phải động thủ đòi lại món nợ đó.

Tên mặt rỗ tiếp lời:

- Nếu muốn chờ thì lão nhị cứ chờ một mình!

Hắc diện hán tử nói:

- Lão tam hạ lệnh đi!

Hán tử mặt rỗ quét mắt nhìn lão nhị đứng sau lưng Hàn Tùng Linh, trầm giọng hỏi:

- Lão nhị không muốn tham gia với chúng ta phải không?

- Sao lại không? Nhưng ta cho rằng thời cơ chưa đến, chúng ta không cần vội để tránh thương vong vô ích.

Tên mặt rỗ nói:

- Nếu bây giờ chúng ta động thủ thì người vẫn cứ chờ thời cơ hay sao?

Lão nhị nói:

- Tốt nhất là các người suy tình cho kỹ.

Hắc diện hán tử sốt ruột quát lên:

- Chúng ta không chờ thêm nữa!

Rồi nhìn hán tử mặt rỗ nói:

- Lão tam! Người hạ lệnh đi!

Tên mặt rỗ gật đầu:

- Được! Vậy thì các người hãy nghe lời ta!

Lão nhị chột quát lên:

- Khoan đã!

Hắc diện hán tử trừng mắt hỏi:

- Còn gì nữa?

Lão nhị trầm giọng nói:

- Thần Châu Lục Hổ chúng ta sống chết bên nhau đã nhiều năm, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Làm sao Triệu mỗ sợ chết mà không cùng tiến thoái? Chỉ là ta có một dự cảm bất tường. Nhưng nếu các huynh đệ đều đã quyết ý thì Triệu mỗ cũng làm theo.

Hắc diện hán tử nói:

- Vậy thì tốt! Người hãy ra lệnh đi!

Lão nhị quát:

- Tất cả chuẩn bị!

Cả năm tên tiến vào một bước, năm thứ binh khí vung lên.

Lão nhị tiếp tục phát lệnh:

- Sát!

Một tiếng gầm phát ra từ năm cổ họng chấn động cả núi rừng, năm thứ binh khí cùng châu vào Hàn Tùng Linh.

Tuyết Hiệp rú lên một tiếng xé lòng. Có lẽ hồn nàng đã lại nhập vào thể xác, tâm linh trở về với hiện tại để chứng kiến thời khắc hãi hùng nhất trong cả cuộc đời!

Năm thứ binh khí bao gồm Cửu tiết tiên, Hồ đầu câu, trường kiếm, Quỷ đầu đao, Thiết chùy đâm, chém, bổ, nhắm vào ngực, hậu tâm, thượng vị Hàn Tùng Linh, thế mãnh liệt như triều dâng bão lốc.

Hàn Tùng Linh đã lão đảo chực ngã, liền dốc hết tàn lực, hai tay vung cả kiếm lẫn bao quét ra một vòng.

Cùng với tiếng binh khí xé gió ràn rạt là tiếng rú thê lương phát ra từ sáu miệng người, khiến người ta phải thất tim lạt cốt.

Không chỉ sáu người, mà còn tiếng hét tuyệt vọng của Tuyết Hiệp, tiếng kêu ai oán từ nỗi ân hận của Phàn Mai Phương và tiếng la kinh hãi của Càn Khôn Nhất Cái.

Sau đó màn đêm trở lại cảnh yên tĩnh của nó.

Trên người Hàn Tùng Linh, máu từ cánh tay, từ ngực, từ lưng, sườn chảy ra nhuộm đỏ cả bộ bạch y, trông giống như một con người máu. Chàng là người đầu tiên ngã xuống.

Tuyết Hiệp Quách Tố Linh rú lên một tiếng xé lòng, lả xuống bất tỉnh trong tay mẫu thân Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương.

Giống như vừa bị mất đi một vật gì mà không ý thức được, Nộ Phong Quái Nữ một tay giữ chặt ái nữ, miệng lảm nhảm nói:

- Ta đã làm sai điều gì? Ta làm sai điều gì chứ?

Bà ta vừa nói xong thì lão nhị trong Thần Châu Lục Hổ lặng lẽ đổ gục xuống, tiếp đó bốn tên còn lại cũng thay nhau ngã xuống.

Cả sáu người ngã xuống xong đều nằm bất động trên nền tuyết.

- o O o -